

[Justitsministeren.]

drejer sig om en amerikansk soldat, der er her i tjenstligt anliggende, men f. eks. om en soldat på orlov, er der intet til hinder for, at justitsministeriet kan give opholds- og arbejdstilladelse, hvis han anmoder om det. Men om ministeriet vil gøre det, må bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, således som det er sket i alle sager om opholds- og arbejdstilladelse. Der har endnu ikke dannet sig nogen praksis for sager af den art; der er ikke nogen særlig type på dette område. Justitsministeriet havde, dengang hr. Bøgholm spurgte om det, kun haft en enkelt meget speciel sag, og vedkommende fik opholds- og arbejdstilladelse. Men jeg skal gerne, så snart der kommer nye sager, prøve at nå frem til en fast praksis i disse forhold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kampmann* til justitsministeren:

„Agtter ministeren at tage initiativ til en ændring af retsplejeloven i forbindelse med sager, hvor børns vidneudsagn kan få betydning ved et strafferetligt forhold, ved f. eks. at fastsætte, at de pågældende børnevidner skal kunne underkastes en undersøgelse af en børnepsykiater?“

Kampmann: Igennem snart mange år har vi oplevet domstolssager, hvor børns vidneudsagn har haft afgørende betydning ved bedømmelsen af et strafferetligt forhold. Man må i den forbindelse gøre sig klart, at de pågældende børn ved afhøringerne og bevisførelsen i forbindelse med forholdet kan stilles i en meget vanskelig situation. De pågældende børnevidner kan blive udsat for et meget stærkt pres i forbindelse med undersøgelserne for at få sandheden frem, og mange gange har de ikke en alder eller en modenhed, som sætter dem i stand til præcis at afgøre, hvorledes en påstået begivenhed har udspillet sig.

Også for de anklagede har situationen betydelige aspekter. Det er således ikke

længe siden, at en fritidshjemspædagog blev dømt alene på en 9-årig piges udsagn i forbindelse med anklage for blufærdighedskrænkelse. På trods af at den anklagede nægtede, på trods af at forsvareren fandt adskillige indicier for, at den anklagede næppe kunne have foretaget den blufærdighedskrænkelse, han var anklaget for, dømtes han alene på barnets udsagn. Foruden straffen mistede han sit arbejde, og efter straffens afsoning vil det utvivlsomt være umuligt for ham nogen sinde at få arbejde inden for børne- og ungdomsforsorgen.

Da man på den måde har erfaring for, at børns vidneudsagn kan have en betydelig vægt, må det være rimeligt, at børnevidnerne i forbindelse med afgivelsen af vidneudsagnene kan underkastes en undersøgelse af en børnepsykiater med henblik på at bedømme vidneudsagnets værdi. Der er altså tale om en egentlig vidnepsykologisk undersøgelse, hvori også bør indgå alle omstændighederne ved et vidneudsagns afgivelse. Problemet er nok generelt for næsten alle vidneudsagn, men det kan få helt katastrofale konsekvenser i forbindelse med børnevidneudsagn.

Justitsministeren (*Thestrup*): Afhøring af børn i straffesager, hvad enten det sker i retten eller hos politiet, som sigtet eller som vidne, har tidligere givet anledning til spørgsmål her i folketinget. Det er indlysende, at der i forbindelse med sådanne afhøringer opstår en række særlige problemer, herunder i første række om at beskytte barnet under afhøringen. Men heroverfor står, som hr. Kampmann nævnte, hensynet til at fremskaffe de nødvendige oplysninger i sagen og hensynet til at få et sandfærdigt udsagn, noget, der virkelig kan stå fast.

Retsplejeloven indeholder allerede en række særlige bestemmelser om afhøring af børn, som det vil føre for vidt her at gennemgå. Reglerne har i de senere år givet anledning til en del kritik, og justitsministeriet har da også taget skridt til at få foretaget en samlet overvejelse af proble-